ప్రేమికుని అంతరంగిక ప్రపంచం

సాయంత్రపు సూర్యుడు మబ్బుల్ని ఎర్రగా వెలిగించి, ఆ కాంతి లోకంపై అందంగా పడుతూండగా, నిష్క్రమించటానికి ఆజీలుగా ఉన్నాడు.

ఆ సమయంలో హైదరాబాద్ అబిడ్ సర్కిల్ బస్సుస్టాప్ దగ్గర చిన్ననాటి మిత్రులు కాంతారావూ, ముత్యాలరావూ హఠాత్తుగా, ఆశ్చర్యంగా కలుసు కున్నారు. బందరులో కాలేజీ చదువు ముగించాక ఈ ఏడెనిమిది సంవత్సరాలలో వాళ్లెప్పుడూ ఒకళ్ళ కొకళ్ళు తటస్థ పడలేదు. సభ్యతా నాగరికతలను మరిచి ఇరువురూ అమాంతంగా కౌగలించు కున్నంత ఆత్మీయతను చూపులద్వారా, మాటల ద్వారా వెల్లడించు కున్నారు.

"ఏం చేస్తున్నావు ఇక్కడ?" అన్నాడు కాంతారావు.

"ఎ. జి. ఆఫీసులో యు. డి. సి. - మరి నువ్వో!" అన్నాడు ముత్యాలరావు.

"నేను ఎల్. ఐ. సి. లో అసిస్టెంటును" అన్నాడు కాంతారావు.

ఇద్దరూ దగ్గరలో ఉన్న ఓ పెద్ద హోటలుకు వెళ్ళారు. కాఫీ త్రాగుతూ ఓ పావుగంటసేపు కులాసాగా, పాత జ్ఞాపకాల్ని వల్లించుకుంటూ కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. పొగబారిన తమ పూర్వ స్నేహానుబంధాన్ని చక్కగా తుడిచి అద్దం వలె

పెట్టుకున్నారు.

"పిల్లలెంతమంది?" అన్నాడు కాంతారావు అతనికి పెళ్ళి అయి వుంటుందనే ఉద్దేశంతో.

"ఒక అమ్మాయి. మరి మీకూ!" అన్నాడు ముత్యాలరావు.

"ఇద్దరు, ఒక అమ్మాయి, ఒక అబ్బాయి." అన్నాడు కాంతారావు.

కాఫీ బిల్లు యివ్వడానికి ముత్యాలరావే ముందంజ వేశాడు. కౌంటరు దగ్గర ప్యాంటు జేబులోంచి పర్సు తీసి, రూపాయి నోటు లాగుతూంటే, ఆ పర్సులోంచి ఓ చిన్న ఫొటో క్రింద బడింది. కాంతారావు గబుక్కున క్రిందకు వంగి ఆ ఫోటోను తీసుకొన్నాడు. ఆ ఫొటో ఒక యువతిది. లోకోత్తరమైన రూపు రేఖా విలాసాలతో ఆ యువతి అప్సరసవలె ఉంది. ఆ మరుక్షణంలోనే ఆమె ఆ నవ్య సౌందర్య విశేషం అతని హృదయ ఫలకంపై బొమ్మ కట్టింది. ఆ ఫొటోను మిత్రున కిస్తూ, "ఎవరిదీ ఫొటో. మీ శ్రీమతిదా?" అన్నాడు కాంతా రావు.

"ఊఁ" అన్నాడు ముత్యాలరావు.

"నువ్వు భలే అదృష్టవంతుడువోయ్! అందమైన భార్యను పొందావే. నీ బ్రతుకులో సుఖాలు తేనె పారలే!" అన్నాడు కాంతారావు హోటల్నుంచి బయటకు వస్తూ.

"మీ ఆవిడ అందంగా వుండదా" అన్నాడు ముత్యాలరావు అమాయకంగా.

"మా ఆవిడ సంగతి చెప్పు-పాత చింతపండు తొక్క. పూర్వ జన్మలో చేసుకున్న పాపానికి ఈ జన్మలో శాపంగా నా జీవి తంలో అడుగు పెట్టిన శూర్పణఖ!" అన్నాడు కాంతారావు.

ముత్యాలరావు మొహం ముసి ముసి నవ్వులతో ముద్దు కట్టింది.

ఆ మిత్రు లిద్దరూ బస్సు స్టాపులో బస్సులు వచ్చి ఆగగానే విడిపోయారు.

బ్రహ్మదేవుడు ఆగ్రహావేశంతో సృష్టించిన వికృతరూపం ముత్యాలరావుది. తుమ్మ బెరుడు లాంటి శరీరఛాయ; పైగా చెదలు తిన్నట్టు గుంటలు బడ్డ మాసూచికపు మచ్చలు; నుదురు వెడల్పు; ముక్కు వంకర; మూతి పొడుగు; చెంపలు అప్పడాలు; కళ్ళు పాతాళ గంగలు; జుత్తు జొన్న కంకులు. కాలేజీలో బీ. కామ్ చదువుతున్న రోజులలో క్లాసు పిల్లలంతా ఎగతాళి పట్టిస్తూండేవారు. 'ఈ నలకూబరునికి ఏ రంభ భార్యగా లభి స్తుందని. అల్లాగే నిజంగానే రంభలాంటి స్త్రీయే భార్యగా లభించింది; వివాహాలుకూడా సృష్టి రహస్య లీలా విశేషాలే; తనలాంటి అందగాడికి కురూపిలాంటి భార్యా, ముత్యాలరావు లాంటి అంద హీనుడికి అప్సరసలాంటి భార్యా!' అనుకున్నాడు కాంతారావు సిటీ బస్సులో.

నెల రోజుల పిమ్మట ఓ రోజు సాయంకాలం కాకతాళీయంగా మిత్రు లిద్దరూ పబ్లిక్ గార్డెన్‌లో పచ్చ గడ్డిపై కలుసుకున్నారు. ముత్యాలరావు వెంట ఓ నాలుగేళ్ల అమ్మాయి ఉంది. పుత్తడి బొమ్మ. చక్కని రూపుగల్గి అందాన్నంతా పుణికిపుచ్చుకుని జన్మ ఎత్తిన పిల్ల. ఆ అమ్మాయి అంద చందాలకు తనకూతురు రూపు రేఖలకూ బేరీజు వేసుకుని న్యూనతాభావంతో క్రుంగి పోయాడు కాంతారావు. ఆ అమ్మాయిని దగ్గరకు తీసుకుని మనసారా ముద్దాడి, నవ్వించి, నవ్వుకుని ఆనందించాడు. తర్వాత ఓ నెమలిపిల్ల రాగా దానితో ఆడుకోవటానికి ఆ

అమ్మాయి పరుగెత్తింది. "షీలా! జాగ్రత్త! దూరం పోకు! మారుపడిపోగలవు" అని హెచ్చరించాడు ముత్యాలరావు.

"మీ అమ్మాయి ఎంత ముద్దు వస్తుందోయ్! అచ్చు మీ ఆవిడ పోలికలే" అన్నాడు కాంతారావు.

చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు ముత్యాలరావు. ఆ నవ్వులో గర్వం కిరణంలా పొడుచుకొచ్చింది.

"నువ్వు పిల్లల్ని ఇట్లా షికారుకు తీసుకురావా?" అన్నాడు ముత్యాలరావు.

"కారు చింతపండు సరుకు, వాళ్ళను తీసుకు వస్తే నా పరువు మర్యాదలు పారిపోవాల్సిందే!" అన్నాడు కాంతారావు

ముత్యాలరావు ఒక్క సారిగా పెద్ద పెట్టున నవ్వాడు. కాంతారావు విస్మయంగా అతనికేసి చూశాడు.

నవ్వుతూ నవ్వుతూనే హఠాత్తుగా ఆ నవ్వును ఆపి, గుండెను చేత్తో పట్టుకొని బరువుగా అదుముకున్నాడు.

"ఏమిటోయ్!" అన్నాడు కాంతారావు ఆదుర్దాగా.

ముత్యాలరావు కొంచెం తమాయించుకుని, "కొంచెం గుండె నొప్పిగా ఉంది. తగ్గిందిలే, కాదు...నీ మాటలకు నవ్వొచ్చి..." అన్నాడు.

దూరంగా "ధాలియా పువ్వుల మీదనుంచి సూర్యుడు దిగిపోతున్నాడు. నారింజపండు రంగు లాంటి సూర్యుని ఆఖరి మెత్తని కాంతికి పబ్లిక్ గార్డెన్‌లోని రంగు రంగుల పువ్వులు ఆనందోజ్జ్వలంగా వీడ్కోలు చెబుతున్నట్టున్నాయి.

"ఒకసారి మా యింటికి రావోయ్! నువ్వే చూద్దువుగాని - మా ఆవిడనూ. పిల్లలనూ", అన్నాడు కాంతారావు. తన అడ్రసు చెప్పాడు.

కాని ముత్యాలరావు తన అడ్రసు చెప్పి, మిత్రుణ్ణి తన ఇంటికి రమ్మనమని ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించలేదు. కాంతారావు మనస్సు కలుక్కు మన్నది. స్త్రీ అందం నయాగరా జలపాతం, హిమాలయ సానువులు తాజ్ మహల్ సౌందర్యాల వలె ప్రజలందరికీ సంబంధించినవి కాదుగదా! తనభార్య అందాన్ని ఎదుటివాడు ప్రత్యక్షంగా మెచ్చుకోవడాన్ని ఏ భర్తా సహించలేడు. అందులో అందవిహీనుడికి అందమైన భార్య లభిస్తే ఆతని మానసిక ప్రపంచం వేరు. అది నర్మదా నది కంటె ఇరుకైన నది. అందు చేతనే ముత్యాలరావు తనని తన ఇంటికి రమ్మనమని ఆహ్వానించలేదని కాంతారావు సులభంగా ఊహించాడు. అయినప్పటికీ అతను ఉండబట్టలేక నోరు తెరిచిఅడిగాడు.

"నువ్వెక్కడ వుంటున్నావ్? అడ్రసేమిటి?"

గుటక గొంతులోకి జారని అయిష్టంతోనే తన అడ్రసు చెప్పాడు ముత్యాలరావు; "బర్కత్‌పురా, ఆంధ్ర యువతీమండలి ఎదురుగల్లీలో" ఆఅడ్రసును డైరీలో వ్రాసుకున్నాడుకాంతారావు

కనిచీకటి ప్రవేశించడంతో, మిత్రు లిద్దరూ పబ్లిక్ గార్డెన్ నుంచి విడిపోయారు.

*   *   *   *

ఓ పక్షం రోజులు గడిచాక, ఆదివారంనాడు ముత్యాలరావు ఏదో పని వుండి శాంతి నగర్ కాలనీ కేసి వెళ్ళితే, అక్కడ హఠాత్తుగా కాంతారావు కనబడ్డాడు. మిత్రుణ్ణి తన ఇంటికి తీసికెళ్ళేవరకూ ఫూరుకోలేదు కాంతారావు.

ఒక డాబాలో చిన్న పోర్షన్-దానికే తొంభై రూపాయిలు అద్దె చెల్లిస్తున్నాడట. తన భార్యనూ పిల్లల్ని ఎదురుగా నిల బెట్టి మిత్రునికి పరిచయం చేశాడు కాంతారావు.

"మా ఆవిడ మీ ఆవిడలాగా అందగత్తె కాదు. మా పిల్లలు కూడా మీ అమ్మాయిలాగా ముద్దు వచ్చేవాళ్ళు కాదు" అన్నాడు కాంతారావు నిర్మొహమాటంగా.

"ఆ అందాన్ని కోసుకు కూర వండుకుంటామా?" అన్నాడు ముత్యాలరావు పైమాటకు.

ఆయన కూడా అందంలో తన తరగతికి చెందిన వాడే నను కున్నది కాంతారావు భార్య ముత్యాలరావును చూసి.

మిత్రులిద్దరూ "చెక్ కేవ్" చేయించి, ఓ అరగంటసేపు హాయిగా కబుర్లు చెప్పుకున్నారు. కాంతారావు విసిరిన ఓ జోకుకు పొట్ట చెక్కలయ్యేట్టు నవ్వుతూ, ముత్యాలరావు గుండెను గట్టిగా అరిచేతులతో పట్టుకుని, "నొప్పి, నొప్పి" అంటూ కేక వేశాడు.

భయోత్పాతంతో కాంతారావుకు ముచ్చెమట్లు పోశాయి.

ముత్యాలరావు పేం కుర్చీలో కూర్చున్న పాటుగానే వాలి పోయాడు.

వెంటనే మిత్రుణ్ణి దగ్గరున్న హాస్పిటల్లోకి చేర్చాడు కాంతా రావు. కాని అంతకు రెండు నిమిషాల క్రితమే ముత్యాలరావు గుండె పనిచేయడం మానివేసింది.

మిత్రుని అకాల మరణానికి దుఃఖోద్వేగంతో కాంతారావు బెంబేలు పడిపోయాడు. కొన్ని నిమిషాలపాటు కాలూ, చేయీ ఆడలేదు. మనస్సు మేటవేసి పోయింది. ఆ దుర్వార్తను అతని భార్యకు ఎట్లా తెలియజెప్పడం?

టాక్సీ చేసుకుని కాంతారావు బర్కత్‌పూరా వెళ్ళాడు. ఆంధ్ర యువతీ మండలి ఎదురు గల్లీలో వున్న ఓ డాబా దగ్గరకు వెళ్ళి ఇంటి నెంబరు పోల్చుకున్నాడు. అదే ముత్యాలరావు

వుండే ఇల్లు అయి ఉంటుందని నిశ్చయించు కున్నాడు. అందుకు తగినట్టుగానే ముత్యాలరావు భార్య వాకిట్లో నిలబడి ఉంది. కూతురు లోపల బొమ్మలతో ఆడుకుంటూ కనబడింది. ఫొటోలో చూసిన అతని భార్యనూ, పబ్లిక్ గార్డెన్‌లో చూసిన అతని కూతురునూ సులభంగా గుర్తించాడు కాంతారావు.

ఆమె దగ్గరకు వెళ్లి, మబ్బులు పట్టిన ఆకాశపు మొహంతో దిగాలుపడి నిలబడ్డాడు కాంతారావు, ఆ దుర్వార్తను ఎట్లా అందజేయాలో నోరు ముందుకు రావడం లేదు.

"ఎవరికోసం?ఏం పనిమీద వచ్చారు?" అన్నదామె సౌమ్యంగా

"మీకో దుర్వార్త చెప్పడానికి భయపడు తున్నాను." అన్నాడు కాంతారావు దుఃఖంలో ధైర్యాన్ని చిక్కబట్టుకుని.

ఆమె అప్రతిభురాలైంది.

"ఏమిటది ?"

"ముత్యాలరావుగారు గుండె పోటుతో హఠాత్తుగా మరణించారు. శవం హాస్పిటల్లోనే ఉంది." అన్నాడు కాంతారావు బొంగురు పోయిన గొంతుతో.

"అయ్యో? పాపం......అప్పుడే నూరేళ్లు నిండాయా ? ఎంత దారుణం! అతని తలి దండ్రులకు తెలియ జేయండి... వాళ్ళు ఎక్కడ వుంటున్నారో కూడా నాకు తెలియదండి!" అన్నదామె గాఢ సంతాపాన్ని తెలియ బరుస్తూ.

కాంతారావు నిర్విణ్ణుడైనాడు.

"ఆయనకు భార్యా, ఒక అమ్మాయి..."

"ఆయన కింకా పెళ్లి కాలేదండీ. మా ఇంటి పై పోర్షనులో ఉంటున్నాడు. గుండెజబ్బుకు మందులుతీసికోమని మా వారు ఎంత చెప్పినా వినేవాడు కాదు..." అన్నదామెసానుభూతిగా.

(ఆంధ్ర జ్యోతి)